

Det blev tilføjet let hen; men for Fru Bertha var det, som om Himlen styrtede ned.

„Det har De ikke, Enslev! Det kan De ikke mene! Udtræde ... af det Parti, som De selv har været med til at skabe. Som man nu i en Menneskealder har givet Deres Navn!“

Enslev svarede ikke. Og for at understrege, at han var utilgængelig for Paavirkning i den Sag, lagde han sig tilbage i Stolen og sugede kraftigt paa Cigaren.

Der var længe stille.

„Enslev — der var engang, da jeg saae hen til den Tid, vi nu lever i, som til en Fredens og Menneskekærlighedens Guldalder, som det vilde blive en stor Lykke at opleve. Jeg kan huske, at De selv engang i en prægtig Skaaltale lykønskede mine Børn, fordi de var født til Verden under Frihedens Tegn, paa et Tidspunkt, da dansk Ungdom — som De sagde — „kunde plukke de første, modne Frugter af Kundskabens Træ i dets frie Udfoldelse“. Hvad Lykke det blev til for mine egne, skal jeg ikke komme ind paa. Men jeg maa ofte tænke paa, hvordan De vel nu inderst inde dømmer om Resultatet af Udviklingen. Det var jo dog et ganske andet Lykkeland, De i Deres Ungdoms Tro og Begejstring drømte om — og fik saa mange andre til at haabe paa.“

Enslev havde hørt paa hende med sin vildeste Haan i Blikket.

„Udviklingen?“ vrængede han. „Dersom De tænker paa